

Felsefenin Ettikleri

– bAZEN şAIR · 11 Ağustos 2022

FELSEFENİN ETTİKLERİ

Her şey zıddını besler içinde
Kalabalıklar yalnızlığa gebe
Karanlıklar aydınlığa, kaos kozmosa
Heyula yekini kendine geliyor
Ex nihilo varlığa gidiyor, varlık çokluğa
Devinim ve evri-li-m sarım sarma

İyi ki Kant var, iyi ki Hegel
İyi ki Sartre doğmuş, iyi ki Heidegger
Hiçlik varlık arasında çelişki diye birisi
Mayalanan krizi masaya koyar
Sonsuz bölünse de! sayıya, sonsuz...
Sınırsız içinde sınır, bir manaya değer
Nihayetsiz, nihayeti kaç sayar?

Mitosun çekim alanındayız hep
Oluşan manyetizma, büküyor her şeyi
Her cümleyi, her "ne ise ne"yi
Her sözde esas, dini ve duygusal veri
Karşılığı kavramaya kapanmış dizge
Hikmetten muaf olunca, ne dersin yeri

Afiyet için hafif yemeli
Saadet için düz düşünmeli
Yalın anlatabilmek ağır dersleri
Basit değil ki!
Halbuki "Sadelik mükemmelliktir"
"İyilik basittir" mesela
Bunu, hangi irfanla bellemeli?

İyi hangisi, doğru nerede, güzel nasıl?
İyi soruları, güzel sorabilmeli
Doğru cevapları, iyi verebilmeli

İşte güzellik, orda bekliyor simetrik olarak
Çirkin muvazene, estetik olabilir mi?

Yumurtadan cüçük çıkmaz her daim
Belki o, engerek yumurtasıdır
Benim düşünerek söylediğim "evet"
Senin yekten dediğin "he"den yeğdir
Tefekkürün elbet bir sıkleti var
-Ağırlık ölçülme de demokrasilerde-
Uzlaşmak, anlamdan öte bir şeydir

Bir hayatımız var mı gerçek olan?
Bir yaşam sürüyor muyuz non simülatif?
Bir evren kuruyor muyuz, eklektik olan?
Kavramların gölgesi frontal lobumuzda
Nelik (mahiyet) derdindeyiz durmadan

Yaraları, epistemoloji deşmeli
Neyi, nasıl bilebilir insan soyu?
Bilmeyi bilebilsek var ya!
Ontik, otantik, ontolojik ne varsa..
Tasavvurlarımız ve önermelerimiz
Çelik tel gibi zihnimizi germeli
Tüme varmalı, tümlemeli,
Bazen de tümnden gelmeli

Yapışık kimliklerden kurtulamıyorum
Yalıtkan şehir, yarışkan toplum, yapışkan kültür
Derinlere indikçe soluk alıyor,
Yüzeyde boğuluyorum
Bir ben var, diplerde eğleşen
Köklerden beslenen kurt gibiyim
Usûle ulaşmadan duramıyorum.

Bağımlılığı aşmak, hayal kurabilmek,
Sınırları sınamaktır hürriyet.
Mesela, bir şey murad edince
Mesela, bir şeyleri reddedince
Mesela, bir şeylere başkaldırdıkça

Zorluklara direnince özgür oluyorum
Determine oluyorum, yükleri attıkça

İmanın kalbi var, düşüncenin kafası
Siyasetin halkı var, reyleri de cabası
Realiteyse her verinin anası
Rasyonalite, neyi bekler ki sormadan?
Akla inen, başa gelmiştir sonradan

Sizler, şairler ve şiir tüketenler
Manzumda hep duygu beklersiniz
Ona yedek sezgiler yükler
Hatta vekaleten hisler eklersiniz
Poetik ve retorik hep göğüsten zerkeder
Sentetik düşünce tuzsuz
Analitik olanı bibersiz de gider
Kekrek diyalektik kekrese de...

Bienalleri, olimpiyatları, interneti...
Steril cennet, ne hoş menzil,
Metafizik nereye kadar?
Neye, ne kadar inanırız?
Tanrıya dokunabilir miyiz sezgicil?
Hissedişimiz nasıl uzar?
Nereye kadar duyumsarız?

Algoritma kurmak istiyoruz
Tüm mahlukatı yönetmek, hatta hilkatı bile
Alemin üstüne bağdaş kurduk, Tanrı gibi
Yapaylığımız kadar yayılırız oysa, teknik olarak
Kurgusal oldukça insanlaşırız
Bilimin kanatları altındaki civcivlerimiz
Doğrunun izini diyagramla izleyen
Yemlerimiz sibernetik
Ruhları tüplerde üretilen insanüstü
Veya posthumanist olarak uyanabiliriz
Gün gelir birden!..

bAZEN ŞAİR